

med en Administrationsgren, der jo forøvrigt ogsaa efter sin Natur er meget forskjellig fra de Sager, som ellers henhøre under Indenrigsministeriet. Derfor har man anset det for rigtigt at henlægge Jernbanevæsenet under en Generaldirektør, som ikke forterer under Indenrigsministeriet, men direkte under Indenrigsministeren. Under denne Generaldirektørs Bestyrelse vil jo saa blive henlagt alle Jernbanerne med tilhørende Dampstibs- og Dampfergeforbindelser, hvis Drift er overtaget af Staten, og det er saa Hensigten at henlægge til en Centralforvaltning under ham den almindelige Ledelse og Transportmidlernes Drift og Vedligeholdelse og henlægge den egentlige Udførelse af Drifts- og Vedligeholdelsestjenesten til en Linieforvaltning. Centralforvaltningen skulde have sit Sæde i Kjøbenhavn. Under Generaldirektøren skulde der fortere fire Kommitterede, og under disse vil der saa blive oprettet de forskjellige Kontorer, som ere nødvendige, foreløbig et Kontor for Besørgelsen af Kassevæsenet, et andet for Bogholderiet og Revisionen og til de statistiske Udarbejdelser. Desuden er det nødvendigt, at der under denne Forvaltning kommer et Kassekontor i Aarhus. Linieforvaltningen skulde deles i to Distrikter, et for Derne og et for Sjælland, og paa hvert af disse Steder skulde der være en Overdriftsinspektør, en Overbaneingenieur og en Overmaskiningenieur. Dernes Linieforvaltning skulde have sit Sæde i Kjøbenhavn og Sjællands i Aarhus. Den yderligere Bestemmelse af de Kontorer, som maatte siden ville vise sig fornødne, tør man ikke for Diebliffet indlade sig paa at angive. Det maa vise sig, naar hele Apparatet er sat igang og prøvet i nogen Tid. For Diebliffet er det umuligt, ligesom det er umuligt at angive det Antal Funktionærer og Embedsmænd der ville være fornødne til Besættelsen af disse Kontorer. — Med Hensyn til Lønningsforholdene har man ment, at Generaldirektøren og de Kommitterede og Afdelingscheferne for den nys angivne Linieforvaltning burde være kongelig ansatte, medens de øvrige Funktionærer og Embedsmænd skulde ansættes af Ministeren i Genhold til de Regler, som ere givne i Lov af 14de Marts 1867. Det er nødvendigt for en paalidelig og sikker Bestyrelse af disse i mange Henseender, ogsaa i finantiel Henseende, overmaade vigtige Anliggender, at man kan have Afgang til at trække til sig de bedst mulige Kræfter. Det vil man jo kun kunne naae derved, at man kan tilbyde en efter Arbejdets Omfang og dets Ansvar tilstrækkelig Lønning til de paagældende Embedsmænd. Man er i denne

Henseende dog ikke gaaet meget vidt, naar man sammenligner de her i Forslag bragte Lønninger med dem, der tildeles lignende Embedsmænd i samme Stillinger i Udlandet, og jeg vil specielt bemærke, at i Norge, hvor der ellers ikke er nogen særlig Tilværelighed til at lønne Embedsmændene stærkt, ere, saavidt mig bekendt, Lønningerne for Statsbanernes Embedsmænd høiere end de, der her ere bragte i Forslag. Det vil jo være nødvendigt at passe Sagerne ikke blot efter Bestillingernes Omfang og det Ansvar, som følger med dem, men ogsaa saaledes, at man kan vente en Tilgang af dygtige og paalidelige Kandidater til saadanne Pladser for Fremtiden, idet man jo ikke tør antage, at man, naar der ikke er Udbygning til en tilfredsstillende Løn for Arbejdet, vil kunne kræve de bedste Kræfter, idet der da ikke vil være Opfordring for Folk til at lægge sig efter den Uddannelse, som er nødvendig for Jernbanetjenesten, og det turde da hænde, at de bedste Kræfter vilde drage til Udlandet, hvor Bestillingerne lønnes paa en bedre Maade end herhjemme. Dette siger jeg i al Almindelighed for at henlede Thingets Opmærksomhed paa, at det med Velvilje maa se paa de Lønningsfater, der ere foreslaaede her; de ere vel ikke afstrækkende, men dog noget rigeligere, end vi ere vant til for Embedsmænd heri Landet. Jeg skal i saa Henseende bemærke, at et Hensyn ved Bestemmelsen af disse Lønninger har det været, at de Funktionærer, som nu ere i Statsbanernes Tjeneste, og som naturligvis, saavidt det er muligt, ville blive benyttede efter den nye Ordning, maa ved Overgangen til den nye Organisation blive satte paa Vilkaar, der ikke ere ringere end de, under hvilke de for Diebliffet tjene, hvilket vistnok vil findes billigt. Det vil, som jeg allerede har bemærket, blive Ministerens Sag at ansætte de øvrige Funktionærer paa de Bestemmelser, der ere angivne i Loven af 1867, navnlig med $\frac{1}{2}$ Aars Opsigelse og uden Pensioneret. — Noget Bæmselighed for at tilvebringe Enhed i Forholdene for de forskjellige Funktionærer ved samtlige Statsbaner frembyder Spørgsmaalet om Alderdomsunderstøttelse, Pensionering, Enkesørgelse osv. Der har været bragt to Systemer i Anvendelse, et i Sjælland og et paa Sjælland, og medens det i Sjælland maa siges ikke at have tilfredsstillende i fuldt Maal, synes det sjællandske derimod at have betydelige Fordele og paa en tilfredsstillende Maade at opfylde sit Formaal. Det vil naturligvis først og fremmest være Administrationens Bestræbelser, en Bestræbelser, som man meget nødig vil opgave, at føre disse to Klasser sammen til een, for